A l’horitzó

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

El jardí del temps

Lletra original

Avui comença el compte enrera que tant he desitjat.Parat el temps a la vorera, avui m'he de decidir.I no sé, com anirà,i no sé, com m'afectarà.Deixaré que la carretera, em guiï els primers dies,ningú em farà dubtar de res, és la meva utopia.I farem un lloc, amb la companyiai amb els ulls ben nous i amb compromís.Ja veuràs com serà així, com t'omplirà per dinshas de deixar que actuï la màgia.Tingues sols un pensament,deixa'l caure a l'horitzó,serà molt millor del que hauries imaginat.Val la pena desitjar que vingui un nou despertar.He fet fora els pensaments que no em porten enlloc.I ara tinc espai i molta distància.I tot ho veig més clar, més viu, més ple.Sóc capaç de decidir, peró mai el que surt de misembla que no tingui prou importància.No vull res més que ser com sóc,vull esperar que a l'horitzó hi hagi algú,que m'escolti, que ens escolti a tots.Ja veuràs com serà així, com t'omplirà per dinshas de deixar que actuï la màgia.Tingues sols un pensament,deixa'l caure a l'horitzó,serà molt millor del que hauries imaginat.

Lletra traduïda

diferents camins vers un mateix horitzó fets amb confiança

“Digues-me quin Cel esperes, i et diré quina terra construeixes”

No hi ha cap home realment viu sense un horitzó cap al qual caminar. Aquest horitzó adopta moltes formes i noms diferents, sens dubte. Per al pobre serà la dignitat i la justícia, per al famolenc serà el pa, per al turmentat serà la pau d'esperit, per a l'enamorat serà la dona estimada, per al pres serà la llibertat, per a l'avorrit serà la il·lusió. De forma semblant succeeix amb la Humanitat en el seu conjunt. Aspirem a viure en un món on hi hagi pau, justícia, fraternitat. Ens horroritzem davant la guerra, la crueltat, la injustícia. Per això, incansablement, la societat intenta buscar solució als seus problemes: l'atur, el terrorisme, la pobresa, etc. Igualment, a escala global, ens esforcem per reduir la pobresa del Tercer Món, o posar fi a les guerres, o dissoldre els fonamentalismes religiosos. I tot caminant sap que, a mesura que es fa camí, l'horitzó s'allunya per dibuixar un nou horitzó, més enllà. Així succeeix també amb els nostres desigs i aspiracions. Quan un problema ha estat resolt, sorgeix un altre motiu d'inquietud o una altra aspiració més gran, més enllà del que ja hem aconseguit. L'horitzó s'allunya. Una cançoneta de Joan Manuel Serrat ho recorda, amb el seu estil tendre i sorneguer: *«Puse rumbo al horizontey por nada me detuve,ansioso por llegardonde las olas salpican las nubes...Y cuanto más voy p'allámás lejos queda,cuanto más deprisa voymás lejos se va».*Quan es va abolir l'esclavitud, va sorgir el proletariat. Quan es van constituir els sistemes de seguretat social als països occidentals, es va veure la necessitat de crear subsidis de desocupació, i després "salaris mínims" socials. Cada cosa aconseguida ens enfronta a nous reptes, a noves necessitats. Tot succeeix com si aquests horitzons fossin reflexos, concrecions d'un Horitzó últim desitjat des del fons del nostre cor. Desitgem, en el fons, la felicitat, l'harmonia, la pau... Desitgem, doncs, aconseguir l'Horitzó i quedar-nos-hi a viure. Cada cultura, cada religió, ha formulat a la seva manera aquesta relació de l'home amb el seu Horitzó últim. Se n'ha dit "Utopia", o "Paradís", o "estat socialista", o "Superhome". Se n'ha dit "Solidaritat", o "Llibertat-Igualtat-Fraternitat", o "nirvana". Jesús la va anomenar "Regne (regnat) de Déu", prenent una expressió de la seva pròpia tradició religiosa jueva. Són mil noms que responen a una mateixa set, a un mateix desig, a una mateixa aspiració.Joaquim Menacho Solà-Morales, *"El Cel pot esperar?"Quaderns de Cristianisme i Justícia nº 119*